

Zdeněk Volný - Bílí jestřábi věčnosti

Velekněžka se po něm netrpělivě ohlédla.

Šachta ústila ve svahu jedné z roklí, jíž podle zvuku zurčel potůček. Pustili se rozsedlinou vzhůru, přes padlé a místy už ztrouchnivělé kmeny a vyčnívající skály z našedlého vápence. Nebe bylo jasné, avšak ani tentokrát měsíc nevyšel, tahle planeta nejspíš žádný neměla.

Nahoru vyšplhal celý zadýchaný a nohy se pod ním podlamovaly. Velekněžka s robotem už na něho čekali.

Agam rozhodně nemířila touto cestou poprvé. Po krátkém putování pralesem - avšak stejně obtížném jako výstup roklí - je zavedla k ústí jeskyně zcela ukrytém v porostu. Člověk se jím sotva protáhl, Samovi se to už nepodařilo.

"Nevadí, já se šelem bát nemusím."

Alex se zato vůbec necítil uvolněně. Byl by strašně rád věděl, kde se to ukládá k spánku. Neznámé prostory, ledové a ponořené do neproniknutelné temnoty, už ho začínaly deprimovat. Cítil se, jako by ho dusili pod těžkou černou dekou. Ale stočil se do klubíčka a hlavu si položil na předloktí.

"Dobrou noc," řekl a ozvěna mu pozdrav několikrát tiše vrátila.

"Alexi, co znamená slovo jeřáb?" zeptala se nečekaně velekněžka.

"Jeřáb?" opakoval překvapeně. "Stroj na zvedání břemen. Těžko jsi ho někdy viděla."

"Stroj?" povídala dívka vedle něho zklamaně. "Víš, Nesmrtelná kniha říká:

Ať se mnou sytí hmyz, až zemřu

Bílé jeřáby věčnosti nebudu postrádat

Myslela jsem si..."

"Pravda," zastyděl se Alex. "Kdysi to taky označovalo druh stromu a ptáka. Jenže..."

"Jak asi vypadal, takový pták?" uvažovala. "Vznášel se vysoko nad skalami, jako bílá tečka v modrém nebi... šťastný a volný."

Probudil se v měkkém rozednění. Ústím jeskyně proudil dovnitř čerstvý, teplý vzduch promísený se světlem. Rozhlédl se: jeskyně se rozrůstala do nedohledného dómu, složitě strukturovaného krápníky a celými krápníkovými stěnami, chodbami a zákoutími, který se ztrácel v temnotě. Oživlý kámen prorůstal jemnými pastelovými žilkami i celými barevnými plochami, šeríkovou, růžovou, okrovou.

Sluneční jas Alexe oslepil. Slyšel Sama, jak cosi brebentí.

"Kam zmizela?"

Ale už ji oba zároveň spatřili, vznášela se v bílé tunice a s vlajícími černými vlasy jako čarodějka. V náruči nesla pár světle zelených větví, které jim složila k nohám.

"Mám hlad, že bych spolkl slona!" postěžoval si Alex.

"Co je to slon?" přála si vědět. "Zkus tamten košatý strom."

Vyrůstaly na něm plody připomínající hnědý angrešt a chutnající jako sýr. Velekněžka seděla na patách před ústím jeskyně, v plném souznění povídala se Samem, otrhávala z větví zelené korálky a navlékala je na dlouhé stéblo.

"Arhanta," vysvětlila Alexovi, zatímco Sam už vědoucně přikyvoval. "Pro nás pro všechny. Proti všem zlým silám."

Alex postřehl, že robot má už dokonce náhrdelník na krku.

Zasmál se: "Myslíš, že se i Sam musí chránit před zlými silami?"

"Copak umělý člověk Fen nemá duši?" upřela na něho temné zraky.

"Moje řeč!" přisadil si robot. "Kéž by to slyšel ten hulvát Henderson!" Vyskočil na nohy a v rozčilení odběhl za jeskyni.

I velekněžka povstala a přistoupila těsně k Alexovi. Zvedla obě paže a uvázala mu stéblo se zelenými korálky kolem krku.

Musel se k ní sklonit, byla o hlavu menší. Postřehl, že oči má stejně temné jako vlasy a rty našpulené námahou a zaujetím, stála na špičkách.

Objal ji kolem pasu a políbil.

Celá mu zmrtvěla v rukou. Znovu jí přitiskl rty na ústa, neodpověděla ani se neodvrátila. Svěsila ruce podél těla a zachvěla se.

"To nesmíš, Alexi. To nesmíš."

Prodírali se pralesem do setmění. Alex zauvažoval, jestli na kouzelném náhrdelníku nakonec přece jen něco není: několikrát kmitly v houštinách žhavé, pátravé, nepochopitelné oči, a vždycky se opět ztratily v moři světlé zeleně.

Tentokrát nenalezli jeskyni na přespání, usadili se pod skalním převisem, který by je sotva uchránil před deštěm. Než se stačili rozhlédnout, velekněžka se opět tiše vytratila.

"To je divná ženská," poznamenal

robot. "Víš, že míříme na jakousi Mrazivou horu?"

Alex mlčky přikývl, přemítal.

"Radši bych se obrátil a vzal to k modulu. Nevím, jestli mi zbylo dost paliva, ale snad zůstalo něco i tobě a vymyslíme, jak to dostat dohromady." Sam se odmlčel. "Tady mě to nebaví."

Setmělo se a prales všude okolo nich se rozvlnil jako masy vod, vítr v něm zaduněl jako příboj, přinášející černou pěnu noci. Probouzel nový život, vyluzující ve skalách nejrozmanitější zvuky, divoké skřehotání, nářek a vytí.

"Nemůžeme ji v tom nechat," odpověděl mu Alex.

"Počkej, ty tomu rozumíš? Co je to zač, ten Čchan?"

"Čchan je oko Probuzeného. Jím může dál svoje děti sledovat a pomáhat jim." Velekněžka vystoupila z temnoty a poklekla vedle nich, konce černých pramenů jejích vlasů spočinuly na chladné skále.

"Ale nyní, zdá se, Čchan ztrácí ducha," podotkl Alex.

"Máš dobrou paměť," zvedla hlavu Agam. "Jenže Nesmrtelná kniha pamatuje na všechno. Nevěříš?"

"Máš na mysli Mrazivou horu?"

"I všechno ostatní," odvětila vyhýbavě. "Poslechni!" A zarecitovala:

"Klobouk nosívá pravda, aby před mocí
smekala a mrazivá je berla vedení pokud
lidství nicotě v člověku do tváře
vzhlíží.

Věčnost pomine i Knihy Nesmrtelné

jen pouť je vratká a mlčení

jak vyslovit Nejvyšší pravdu cesta."

"Agamo," přerušil Alex mlčení, "uvažovalas někdy o tom, co bylo před sepsáním Nesmrtelné knihy?"

"Nic," lakonicky odvětila velekněžka.

"Počkej..."

"To neví nikdo. Snad jakýsi temný úsvit naší civilizace. Archívy velekněže neobsahují žádné záznamy. Dozvěděla jsem se z nich jen tolik, že š-te nebylo pravé jméno autora Nesmrtelné knihy a že ho dali zavraždit."

"Proč?"

Pohodila ve tmě hlavou, černé vlasy dokonale splynuly s pozadím. "Nepochopila jsem to. Tuhle smrt. Na oltář, nade vše ctící Nejvyšší pravdu, pravé bytí a pravé jednání, vytryskla lidská krev "

"Poprvé."

Přestože ho celodenní výstup unavil, Alex se nemohl propadnout do spánku. Skála byla tvrdá, převaloval se z boku na bok, až k němu nakonec přece jen sestoupil sen. Z dálav připlouvala bělostná plachetnice, opíral se na přídi o zábradlí a vyhlížel pevninu. Z mola mu vesele mávali, ale když seskočil z paluby, ustupovali před ním a kdosi vykřikl: Anděl posledního soudu! Alex ucítil, jak se ho dotýká cizí ruka a strhává mu z krku zelený náhrdelník.

Procitl s hlavou těžkou krátkým zdřímnutím a s nepříjemným vědomím, že se kolem něho něco děje. Avšak noc klidně, šelestivě zalévala prales a Sam, který odpočinek nepotřeboval, nehnutě seděl v poloze, v níž by člověk nevydržel ani pět minut.

"Kde je Agam?" zeptal se ho Alex.

Robot zvedl bradu směrem k houštině. "Před chvilkou odešla."

Takže to nebyl všechno jenom sen. "Počkej tady, Same."

Jenže noční prales byl mnohem zlomyslnější, než jak ho Alex poznal za dne. Nastavoval mu do cesty kořeny nebo šlahouny jako provazy, a když upadl, i trní. Navíc Alex s mírným zamračením objevil, že všechny směry jsou rovnocenné a že nemá nejmenší vodítko, kterým se pustit. Při následujícím kroku se téměř zřítil do jednoho z kaňonů, na jehož dně hučela říčka. Jen zvuk prudké vody ho zavčas varoval.

Chvilí uvažoval a pustil se svahelem vzhůru, postřehl před sebou -šedavou skálu, větší, než jak ji původně odhadoval. Zvedala se kolmo vzhůru, nad stromy, a zespodu byla hladká a kluzká. Nezbývalo než se ji pokusit obejít svahelem vzhůru.

Pak mu ji noc odhalila. Seděla na patách uprostřed skalní plošiny, "světlejší skvrna proti šedi vápence, a byl by ji snad býval přehlédl, kdyby všude kolem, okolo její tmavé hlavy i ramen, nekroužily desítky jasně žlutých světýlek, jež jí usedla na prameny vlasů, na čelo, na krk, do klína, na paže i na okolní skálu.

Alex svlékl lýkové střevíce, které mu upletla před jeskyní, a vplížil se na plošinu, zaslechl šepot, vycházející dívce ze rtů, slovům však nerozuměl. Vytrácela se do noci jako potlačovaný tep vlastního srdce, jako kdyby se ho dotkla ledová ruka a s narůstající zvědavostí si uvědomil, že podivné světlušky, nebo alespoň některé

z nich, neutvářejí bláznivý, neuspořádaný rej, ale formují ve vzduchu pomíjivé obrazce, přelévající se jeden v druhý.

Alexovi však nedávaly nejmenší smysl.

Mimoděk zvedl pohled k nebi: tlačilo se na něm plno hvězd a přímo v nadhlavníku stálo jasně zářící souhvězdí, kterého si předchozí noci nevšiml a jež v něm nyní vzbuzovalo nejružnější představy od korábu až po královskou korunu osazenou třpytivými brilianty - souhvězdí totiž dominovalo pět žhavých hvězd utvářejících pravidelný pětiúhelník, viděný jakoby pod úhlem pětáctýřiceti stupňů. Jejich matný svit proměňoval celý svět ve sklo, křehké a téměř černé sklo.

Nebyl si vědom, že by způsobil sebemenší hluk, přesto se světlušky jako kouzlem vytratily, několik posledních zmizelo v podobě žhavých jisker, odvívaných zadutím větru z ohně.

Velekněžka povstala, oči měla temnější než noc.

Alex cítil, jak se v něm vynořují slova, unikala však uchopení a vyjádření. Jeden z lehoučkých střevíců mu vyklouzl z ruky a pleskl o kámen.

Dívka, rovněž bosá, odvrátila pohled, prošla kolem a spustila se ze skály. Zůstala stát. "Nesmrtelná kniha nás učí," řekla se zdviženou bradou, "že příčinou všech strastí našeho života je žízeň. Nedá se jí zabránit, protože vzniká už při sebemenším doteku našich smyslů se světem.

Postavení člověka navíc zhoršuje představa, že jeho tělo a duše je jeho pravým já. Proto lidé přikládají takový význam všemu, co se ho týká..."

Alex přidřepl a seskočil za ní do měkké trávy.

"Viděla jsem kolem sebe, že Nesmrtelná kniha mluví pravdu. Viděla jsem lidi chřadnout touhou, zmírat žízní, a přísahala jsem si... přesto se zdá, že jsem tu chybu udělala."

Pochopil. Věděl, že by měl mít strach, a přesto žádný nepociťoval, jen očekávání, bezbřehé jako to stříbřité noční nebe, jemuž dominoval žhavý pětiúhelník.

Zvedl paže a dívka mu vklouzla do náruče, zabořila mu hlavu do ramena a objala ho jako v křeči. Vykřikla, když jí přitiskl dlaň na nahé tělo.

Potom se Alexovi zdálo, že mu rameno zvlhlo slzami, ačkoli jí neuklouzl jediný vzlyk. Milovala se s hlavou zakloněnou, s pevně sevřenými rty.

"Tak zlá budoucnost nás očekává?" pohladil Agam po tváři. "Nechce se mi věřit."

Souhvězdí jí sestoupilo na ústa, do tmavých očí. "Ještě," žádala. "Hlad'me všude!"

Musel se smířit s tím, že mu budoucnost zůstane i nadále utajená.

Nazítří opět stoupali pralesem, který postupně řídil a stavěl jim do cesty namísto stromů balvany, skaliska a útesy ze šedobílého vápence. Pak se před nimi rozevřel docela jako rozkrojené jablko a ukázal jim kamenité pole, zvedající se až k hranici věčného sněhu, oslnivě se třpytícího v modravém jitřním slunci.

K vrcholu Mrazivé hory dospěli po poledni a třebaže slunce dál, s neztenčenou silou žhlo z modré oblohy, horký prales se proměnil v chlad a mrazivý vítr chvílemi přerůstal ve vichřici, zvedající oblaka prachového sněhu, který štípal v očích.

Alex se třásl zimou, ačkoli se vpíjel očima do úžasného panoramatu: až k obzoru zvedalo se jedno horské pásmo za druhým a zhruba uprostřed se tyčil nejvyšší vrchol celého masívu, pokrytý rozbrázděnými ledovci, oslnivě odrážejícími sluneční paprsky.

Postřehl, že velekněžka pohybuje rty.

"Mlčky chápu, že duch sám se zjasní - hledím v prostor - obzor tiše vzlét."

Vlasy jí ve větru vlály jako černé plameny, na rozdíl od něho stála však vzpříma, se zvednutou bradou a vypjatou hrudí, jako by chlad neměl moci proniknout jí pod povrch těla.

"Jsme na místě?" otázal se Sam.

Velekněžka trhla rameny, zavřela oči a přikývla.

"A co vlastně hledáme, konkrétně?"

Odpověděla neurčitým gestem.

"No počkej!" ohradil se robot. "To nemyslíš vážně!"

Jen vítr kvílející v údolích narušoval velkolepé ticho.

"Rozhlédni se, Same," porušil mlčení Alex, jemuž se z vichřicí podrážděných spojivek spustil proud slz. "Jistě máš nejlepší oči."

"Mám nejlepší všechno!" zavrčel robot.

Velekněžka je nevnímala, sotva znatelně pohybovala rty, avšak slova z nich Alex číst nedokázal.

"Podívej, Alexi! Tamhle!" vykřikl náhle Sam.

Ukazoval k západu, přímo proti vichru. Alex si pokusil chránit oči

dlaní, ale příliš to nepomáhalo, sněhové vločky ho ostře bodaly a přes slzy se celý svět rozmazal jako za sklem zalévaným deštěm. Postřehl, že se tím směrem rozkládá nevelká náhorní plošina, jež v jednom místě pronikavě odrážela ostré horské slunce. Ani v nejmenším však nenarušovala velkolepé horské panoráma, probouzející v Alexovi hluboký dojem věčnosti, neotřesitelnosti, pevnosti. Naopak, nikde ani stopy po uvědomělé činnosti ať už lidí či bohů.

"Co tam vidíš?"

"Vypadá to na kov," odvětil robot váhavě. "Nebo možná sklo?"

"Aha," mýnil Alex ironicky. "A třeba něco úplně jiného, kus hladké skály, že?"

Sam otráveně pokrčil rameny a výmluvným gestem si postěžoval na velekněžku. Stále je nevnímala.

Měl pravdu - jiné vodítko neodhalili a dalších pět minut by Alex v ledové vichřici na vrcholku už nevydržel.

"Sestoupíme tam," rozhodl.

Obrátil se na dívku, napůl nepřítomně jeho slovům přikývla.

Sestup se ukázal mnohem komplikovanější než cesta vzhůru. Navlhlý obnažený kámen klouzal jako led, tvrdý škraloup na sněhu, který se bořil pod nohama, řezal do nohou a prudké nárazy větru hrozily, že je smetou do propasti. Na rozhlížení nezbýval čas, Alex zvedl hlavu až dole, když se opřel o rameno Samovi, který ho o chvíli předešel.

"Co to je?" podivil se.

Stáli nad okrajem podivného políčka sestaveného jakoby z mnoha zrcadel, už pod hranicí věčného sněhu.

Sam se samolibě pousmál. "Energetické zařízení."

"Vážně?"

"Muzeální kousek. Ještě z dob, kdy se ke konverzi sluneční energie v jinou formu, třeba v elektřinu, používaly křemíkové články."

"Čili ta zrcadla..."

"Jsou cosi jako dnešní pohlcovače."

Velekněžka nechápavě pohlížela z jednoho na druhého. Dlouhé vlasy jí povívaly ve větru.

"Energie," uvažoval Alex a zvedl zraky. "K čemu slouží?"

"Sloužila," opravil ho robot. "Takové předpotopní zařízení už určitě dávno nefunguje."

"Nepřesvědčíme se?"

Alex obešel roh vyčnělého skalního masívu a našel, po čem pátral. Kovový třpyt.

Dveře však byly vsazeny do kamene téměř metr nad zemí. "Proč jsou tak vysoko?"

"Alexi, používej hlavu taky trochu k přemýšlení!" triumfoval Sam. "Co takhle eroze?"

"Eroze? No dobře, tak mi pomoz nahoru! Musím dosáhnout až tamhle!" ukázal na oranžový obdélníček. "Ty ale máš sílu!"

"Proč by mě jinak pokřtili Samson?" namítl potěšeně robot. "Alexi, nemůže to být destrukční zařízení?"

Alex se přitáhl vzhůru a opřel pravým předloktím o ledový kov. Zaváhal: je možné, že se tyto dveře neotevřely několik století? Jaké tajemství skrývají? Odhalí jim je?

"Destrukční zařízení? Zdá se mi, že pokud by si stavitelé chtěli tímhle způsobem vchod zajistit, asi by na to neupozorňovali oranžovou barvou,"

A stiskl tlačítko, když předtím promáčkl plastový chránič. Všichni strnuli. Věřil logice, ano, a přesto ho zamrazilo mezi lopatkami, když se současně s kvílením přehnal silný poryv větru.

Nic... A přece, konečně se dal kov do pohybu. Ani dovnitř, ani ven, stavitelé uložili dveře do kolejnic, po nichž teď ohromná masa kovu s tichým skřípotem klouzla do skály. Náhle se však pancéřová deska jakoby zachvěla a zastavila.

Otvor, který se vytvořil, však stačil, aby se člověk protáhl dovnitř, a Alex to taky udělal.

"Počkej, není to nebezpečné?" křičel za ním Sam. "Víš, že je to práce pro umělého člověka!"

"Budu tě potřebovat. Dál je tma jako v pytli."

Střetl se zároveň s temným pohledem velekněžky. "Pomoz jí taky nahoru!"

Pokročil do tmy, ale rázem se všude kolem nich rozlila tlumená záře. Rozhlédl se stísněně. Stavitelé vyrazili skálou úzkou chodbu, vyztužili ji čímsi jako betonem a strop opatřili plastovými panely s osvětlením. Zapojila je úplně jednoduchá fotobuňka, žádný duch,

přesvědčoval se Alex. Nebyla tu žádná omračující technika hraničící s magií: pancéřové dveře zadržely, v chodbě se některé panely nerozsvítily, místy panovalo přišelí.

Tenhle pocit mu přinášel uklidnění.

Zaslechl Sama. "Složení ovzduší se prakticky neliší od venkovního vzduchu," povídal spokojeně.

"Vidíš, jak na tebe myslím?"

Atmosféra v chodbě dokonce ani nepáchla zatuchlinou, takže Alex zapochyboval, zda sem opravdu po celá století nevkočila lidská noha. Vzduch jen pálil v hrdle chladem a zanechával na jazyku pachut' po minerálce. Ohlédl se po velekněžce a překvapilo ho, že zcela bez bázně vstoupila do míst, jež nutně musela považovat za... za co? Za sídlo bohů? Neodvážil se jí zeptat.

Kráčeli zvolna, opatrně, chodba však byla mrtvá a nikde se nepohnulo ani smítko.

"Podívej!" upozornil Sam.

Několik kroků před nimi ležela na cementové podlaze bělejší skvrna. Když se přiblížili, dívka nezadržela výkřik.

"Už ani krok!" varovala je.

"Vždyť je to mrtvé?" podivil se Alex. A co víc, zbývala z toho jen kostra, nebo přesněji části těla s převahou minerálních složek.

"Štírdev je smrtelně nebezpečný i mrtvý," povídala s bledou tváří. "Dál nemůžeme!"

Podle vápenatých zbytků připomínalo zvíře cosi mezi krabem a malou želvou. Živého či dokonce hladového by Alex takového štíra rozhodně potkat nechtěl. Připomněl se mu chrám, určitě ho viděl mezi fantastickými reliéfy.

"Agamo, je přece po smrti půl tisíciletí. Máš možná pravdu, že zbytky dodnes obsahují jed..." Jedním krokem se přes ně přenesl.

"Taky mohl zemřít teprve včera," namítala a vůbec se jí nechtělo Alexe a robota napodobit.

"To snad ne."

"Štírdev vydrží bez potravy celá desetiletí."

"Něco na tom možná bude," připojil se Sam. "Proto ho sem taky zavřeli."

Alex podal dívce ruku. Nabyl přesvědčení, že celá stavba, ať je uvnitř ve skále jakkoli monumentální a ať sloužila jakémukoli účelu, už dávno zemřela. Kráčejí mrtvým dílem mezi kostrami mrtvých smrtonosných strážců.

Chodbu ukončovalo jakési technické zařízení. Dokonale uzavřené, jen oranžový obdélník... tentokrát zvedl ruku robot.

Opět se otevřela dvířka, avšak lehká a rychlá, a ukázala osvětlenou kabinu.

Alex se Samem na sebe nerozhodně pohlédli. Dvířka se stejně tiše zavřela.

"Pojeďu," zdráhavě se nabídl robot. "Ale slib, Alexi, že mě odsud dostaneš, kdyby..."

Se směšnou obřadností si podali ruku.

Čekání se zdálo nekonečné. Střetl se s Agaminým temným pohledem. "Bojíš se štírů?"

Sotva zmatelně zavrtěla hlavou. Tváře jí pokrývaly šmouhy špíny, zašpiněnou a na několika místech roztrženou měla i kdysi bílou tuniku. V očích měla vepsanu únavu, jen prameny černých vlasů se svěže leskly.

"Mám strach z lidí, kteří se je odvážili chytat." Pousmála se: "Ale s tebou a s umělým člověkem Fenem se nebojím ničeho."

Alex se tak jistý necítil. Konečně se objevila osvětlená zdviž a mohli nastoupit. Dole - jenže bylo to skutečně dole? - je očekával Sam.

Alex na něho vrhl tázavý pohled, avšak robot jen neutrálně pokrčil rameny. Odvedl ho kousek stranou před jakési dveře. Na nich stálo spisovnou úřední kosmičtinou, jakou znali oba až příliš dobře:

Do řídicího střediska nepovolaným vstup přísně zakázán.

Réviviscence podle směrnice VIII.

Pozor! Konzervováno v dusíkaté atmosféře!

Alex pocítil tlak na plicích a zjistil, že dýchá, jako by vyběhl půl mrakodrapu.

"Co je ti?"

"Špatně se tu dýchá." Ohlédl se po velekněžce. Bledá se opírala o stěnu, hlavu sehnutou a prameny vlasů se sypaly k zemi. "Co říká analyzátor? Rychle!"

"Parciální tlak kyslíku jako na vrcholku Everestu, samý dusík, ale nic jedovatého."

Alex zalapal po dechu. "Asi... tam mají... přetlak."

"Chytrý!" pochválil ho robot, jemuž nic nescházelo. "Vzchop se, Alexi. Podívej!"

Ukazoval na rudou šipku, směřující k pancéřové skřínce ve zdi. Nesla nápis: OVLÁDÁNÍ

Zákaz jakékoli manipulace!

Přístup jen osobám s oprávněním VIII

Alex se částečně adaptoval, avšak nedostatek kyslíku ho stále svíral. "Opatrně!"

Nestačil se divit, jak se Sam proměnil: na Těžké Barboře ho všichni do jednoho měli za nejlínějšího člena celé posádky, který nehnul prstem a pořád se válel ve společenské místnosti mezi šachovými a bridžovými úlohami.

Alex ani nestačil mrknout a zámek skříňky povolil.

"Čtyřmístný číselný kód," brumlal si robot pod fousy. "Snad mě mají za blbce!"

Kdesi zasvištěly neviditelné ventilátory. Ozval se příjemný ženský hlas: "Řídící středisko aktivováno. Vstup možný za třicet sekund."

Pohlédli jeden na druhého.

"Vstup odblokován," informoval hlas. "Deset, devět, osm..."

"Jako by počítali se situací, kdy se budou muset ohánět," komentoval Sam. "Ta rychlost!"

Dveře, opět vedené v kolejničkách, se rozjely.

V nevelkém válcovitém sále upoutala na první pohled obrazovka, téměř od země do stropu. Byla mrtvá. Uprostřed se zvedal ovládací pult vybavený mnohem menším displejem a všude kolem se tísnily nemocničně bílé skříňky, nejspíš nadité elektronikou.

Zaraženě zůstali stát na prahu, na kovové kolejnici, a Sam v duchu odečítal výsledky z analyzátoru, který měl v sobě zabudovaný. Přikývl.

Přistoupili ke klávesnici.

"Tohle mi moc neříká," přiznal se Alex.

"Dovolíš?" Sam ťukl do kláves a na displeji se krátce rozzářila čtyřcípá hvězdička.

"SYSTEM DEKAMERON," vzápětí se objevilo na obrazovce. "DATA." A o několik řádků níž:

"UDEJTE PROSÍM SVŮJ KÓD"

"A jseš v pytlí!" procítěně vyhlásil Alex, vyzbrojený mnohaletou zkušeností profesionálního navigátora.

"Zas mě podceňuješ, kamaráde," vyčítavě se na něho obrátil Sam. "Asi nevíš, že všichni příslušníci mé generace mají oprávnění napojit se na jakýkoli elektronický systém."

"V celé Galaxii," doplnil Alex, avšak překvapení z jeho slov dokonale smylo ironii.

"Jakýkoli! Copak bych někdy mohl uškodit člověku?" A vyťukal: "ABSOLUTNÍ OPRÁVNĚNÍ 07 RU 460121070."

Komputer vteřinku váhal. "OPRÁVNĚNÍ NEUVEDENO, NEPLATNÉ."

A to určitě není všem překvapením konec, pomyslel si Alex.

"Vida, absolutní oprávnění!" zašklebil se.

"Ty palice jedna dubová!" rozčílil se Sam na počítač. "Mně to myslí stokrát rychleji než tobě, ty křápe!"

Jenže na komputer by rozhodně hlubší dojem udělala Marilyn Monroe. "UDEJTE PROSÍM SVŮJ KÓD," žádal neochvějně.

"Ty bys nemohl řídit ani Noemovu archu!" pokračoval Sam v nadávkách a zápasil s klaviaturou.

"Ale jak chceš. Když to nejde po dobrém, zkusíme to jinak!"

Náhle se zarazil. "Alexi? Mám dojem, že kyanovodík je pro tebe jedovatý?"

"Naprosto správný dojem," znejistěl. "Co se děje?"

"Prudce narůstá jeho koncentrace. Musíš okamžitě..."

Alex už popadl dívku za ruku a vlekl ji za sebou. "Rychle, Agamo! Jde o život!"

Hnali se k výtahům a vrazili dovnitř. Alex okamžitě zabouchl dveře a stiskl oranžový obdélník. Vůni po hořkých mandlích však stále necítil.

Zdvíh se okamžitě rozjela a skoro stejně prudce zastavila. Nad dveřmi, přímo do jejich tváří, zablikalo rudé světlo. Známý melodický, kultivovaný ženský hlas oznamoval:

"Pozor, pozor! Poplach prvního stupně! Nepovolaná osoba se pokusila vniknout do systému DEKAMERON. Operační poschodí je nyní zaplavováno vysoce toxickým plynem a je hermeticky izolováno od základny. Pozor, pozor!"

Agam se k němu přitiskla. "Zemřeme?" zeptala se klidně.

"Záleží na tom, jestli jsme stihli opustit poschodí, než ho ten počítač zablokoval," vysvětlil Alex, na něhož se přenesl její klid a úžasná vyrovnanost. Avšak když ji políbil, zřetelně cítil, jak se oba chvějí.

"Pozor, pozor!" hlášení se opakovalo. "Poplach prvního stupně! Nepovolaná osoba se pokusila vnik..." Melodický hlas se odmlčel v půli slova, zároveň zhasla rudá světla.

Stále byli naživu, tiskli se k sobě a Alexovi to úžasně pomáhalo.

"Poplach odvolán," ozvalo se v reproduktoru. "Hermetizovaná zóna je detoxikována. vstup možný za čtyřicet pět minut."

Alex zavřel oči, pociťoval jen nesmírnou únavu a z doznívajícího stresu mu po těle vytryskl pot. Agam se mu opírala čelem o rameno a hebkými prsty ho hladila na krku a na prsou.

"Sam to zvládl," povídal, aby rozbil palčivé ticho. "Musím uznat, že Nesmrtelná kniha mluvila pravdu. Nebýt umělého člověka... kdyby nás okamžitě nevaroval..." Stiskl oranžové tlačítko a výtah kupodivu zareagoval, dopravil je do známé chodby ke vchodu.

Usmála se na oblaka sněhových krupiček, snášených poryvy větru z ledových polí. "Mrazivá hora," zašeptala. "Ještě že jsem si stihla přát."

"Přát?" nechápal.

"Aby mi nadělila schopnost."

Než mohl pokračovat ve vyptávání, ozval se Samův radostný pokřik: "Alexi! Kamaráde! Nevíš, jak jsem rád, že tě vidím celého! Nejdřív jsem vám chtěl jít na pomoc, ale pak jsem si uvědomil, že buď..." Přes tvář mu přelétl stín. "Že musím hlavně zastavit ten zajišťovací program."

"Pojďte, v horách se stmívá časně," přerušila ho velekněžka s temnými očima upřenými do dálky.

Sestup byl namáhavý, skaliska nebezpečně klouzala a kameny jim povolovaly pod nohama. Tma je zastihla na okraji pralesa, prokřehlá a vyčerpaná. Agam se stulila Alexovi do klína a rázem spala.

"Už jsem nevěřil, že se ti to podaří." Alex byl naopak příliš rozrušený, než aby mu mysl dovolila usnout. "Neuvědomil jsem si, že..."

"Pro mne není tak složité napojit se přímo na elektrický obvod," neubrnil se Sam samolibostí.

"Sice se zabeznili až na půdu, ale na tuhle maličkost zapoměli."

"Vsadil bych se, že celá stavba stála o hodně dřív, než jsi vznikl ty, Same, a těch pár ostatních doopravdy inteligentních robotů."

"Souhlas. Hlavice jsou taky opatřené naprosto předpotopními vodíkovými náložemi."

"Hlavice?"

"Vidíš, to nejdůležitější bych ti zapomněl říct: ten starobylý počítač udržuje na poměrně vzdálených oběžných drahách okolo planety deset nosičů s dalekým dosahem, každý vybavený deseti stomegatunovými hlavicemi."

"Pozdrav pánbůh," ušklíbl se Alex. "Taková rána porazí i vola. A to všechno mají na tyhle ubožáky, proti kopím a lukům a bronzovým sekerám?"

Sam se krátce uchechtl. "Určitě ne. Na to dám krk."

"Nepřišlo by to trochu draho?"

Robot jen pokrčil rameny. "Jsi cynik, nerozumím tomu. Všechny zakódované cíle leží na druhé planetě hvězdy Thuban."

Alex vzrušením nadskočil, až se začal obávat, jestli neprobudil dívku. "Nerozumíš? Když jsou namířené proti hlavnímu městu?"

"To bych chápal, Alexi. Už vím, že vám lidem jde především o moc. Jenže jak dlouho to je, co přemístili hlavní město Galaxie na Thuban?"

"Jak dlouho, jak dlouho..." potřásal Alex hlavou a vzpomínal. "Čas letí... takových dobrých... dvacet roků. Pamatuju se, že jsme se o tom učili ve škole."

"Dvacet dva." opravil ho robot. "A jak dlouho už funguje tohle zařízení?"

"Máš pravdu."

"Přitom rozhodně nejde jenom o suché z nosu," použil Sam svůj oblíbený obrat. "Takové zajištění! Neváhali zabít kyanovodíkem třeba i vlastní lidi, pokud by se jim nepodařilo uniknout!" Zatvářil se ukřivděně: "I mě, kdybych nebyl robot."

"Kyanovodík," uvažoval nahlas Alex. "Už dávno a dávno znala naše humanistická věda mnohem toxičtější látky - sarin, tabun."

"Třeba nejsou estery kyseliny dimethylaminokyanfosforečné dostatečně dlouho stabilní. Zato kyanovodík přetrvá věky, je zaručeně spolehlivý i po půl tisíciletí."

Agam se zavrtěla, zhluboka povzdechla a otevřela oči, temnější než noc. "Ty nespíš?"

Alex se položil vedle ní. Noc mu tentokrát připadala tichá a teplá, možná po hodinách strávených ve vichřici na Mrazivé hoře. Báł se pohnout, aby ji nevzbudil znovu.

"Nikdy jsem nepochybovala," zašeptala velekněžka, když se proti ještě temné obloze promítla první předzvěst úsvitu, "že Nesmrtelná kniha mluví pravdu - s výjimkou jediného. Občas jsem zápasila s nedůvěrou, jestli mlčení je doopravdy jediný způsob, jak vyjádřit nejvyšší pravdu."

"Jak víš, že nespím?"

"Teď už to chápu."

Celý den potom sestupovali mlčky, až do kaňonu k ústí chodby. Velekněžka je podzemním labyrintem provedla do sklepení k hrobce z černého kamene. Louč v rohu čadivě plápolala jako věčná, komíhavým zlatočerveným plamenem.

"Bude snazší, když se pokusím sama." Lehce se dotkla Alexe ve tváři. Něžný led.

"Agamo!"

Rychle se odvrátila a rozplynula ve tmě. Vrátil se k Samovi, usedl zády opřený o hrobku.

"Takhle se dostat ke kartám!" povídal robot.

"Oč bys chtěl hrát?" zavrčel na něho Alex a zatahal se za rozedranou tuniku. "Máme než holé zadky a jsme moc rádi, že to není horší."

"Nic si z toho nedělej, Alexi. Jednou zbohatneme, pak se budeme už jen povalovat na těch nejzlatějších a nejdražších plážích na Venuši a znuďeně balit kočky. A tam, pane, jsou...!"

"Ty jseš ale vůl," zasmál se proti své vůli Alex.

"Pořád mě máš za nějaký nablblý stroj, krmený ve dvojkové soustavě?" zeptal se Sam trochu trpce. "Ale vážně: ještě mi to úplně nedává smysl."

"Co?" Alex zvedl oči. "Že vypadají jako lidé?"

"To přece jsou - lidé!"

Přikývl. "Tak strašlivá záhada to zase nebude. Přiletěli sem, aby vybudovali základnu..."

"Za jakým účelem?"

Alex rozhodil rukama: "Co na tom záleží - dnes?"

"Pravda. A během stavby několik

lidí - nebo spíš dost velká skupina - dezertovalo."

"Mne to taky zasáhlo jako šíp. Když jsem po přistání vyhlédl, nebyl jsem si jistý, jestli jsem se nedostal do ráje nebo do nebe. V rajském světě chtěli založit enklávu míru, kontemplace, a introspekce. Tady," Alex položil dlaň na chladný černý kámen hrobky, "tady leží první velekněz kultu Čchan, autor Nesmrtelné knihy a vůbec chytrý chlapík."

"Proč myslíš?"

"Že počítal dál než jiní? Protože si uvědomil největší úskalí, na něž malá kolonie jednou určitě narazí, když se zcela obrátí k takovému způsobu života."

"Nebezpečí degenerace?"

Alex zamýšleně pokývl tmavou hlavou. "Nejspíš přežil všechny své druhy ze zakladatelské generace..."

"... a najednou stál před problémem, jak vysvětlit té následující svět, který nikdy nepoznala a nepozná."

"Řekl bych, že se o to při své prozíravosti ani nepokusil. Sestrojil Čchan, zřejmě jakési elektronické zařízení, čerpající energii ze slunečních paprsků - stejně jako počítač v Mrazivé hoře z křemíkových článků."

"Jenže, Alexi, zapomínáš, že tehdy ještě určitě neexistovaly doopravdy inteligentní systémy. Čchan nemohl nikomu radit, a jestli, tak rozhodně ne kvalifikovaně," namítl robot.

"Nikdy jsem nic takového netvrdil. Jsem přesvědčený, podle toho, co vyprávěla Agam, že fungoval jako jakési myšlenkové zrcadlo."

"Chceš tím říct, že každému, kdo před něho předstoupil, vracel jen jeho vlastní, třebaš modifikované myšlenky?"

Alex přikývl na souhlas. "Někdy člověka napadne důležitá věc, a neuvědomí si to. Jenže v principu: z lásky, ze světa, odnikud nedostaneš, víc, než co vložíš ze sebe."

"Takže Čchan představoval morální podporu pro vládce pevné a charakterní a vítané berličky pro ty druhé, omezené, hlupáky a bezcharakterní. Tak to jeho tvůrce zamýšlel?"

"Sám víš, že ne. Ale pojistil se..."

"Sepsal zároveň Nesmrtelnou knihu."

"Totiž, určitě si velice dobře uvědomoval ještě něco jiného, co ho pronásledovalo ze všeho nejvíc. Komunitu navždy budou tvořit potomci dobrodruhů, lidí s neklidem v krvi, lidí, kteří se často chovají agresivně."

"Ano," uchechtl se Sam. "Nejmilejší zábavou princezny Toym je hon na člověka."

"Pro mě to třeba není zas taková legrace," zavrčel Alex. "V každém případě první velekněz položil důraz na mírumilovnost, duchovno..."

"Hledání nejvyšší pravdy."

"A stejně se očekávaný ráj proměnil v peklo."

"Slyšíš?" Robot zvedl ruku ve varovném gestu.

Kročeje, rychle se blížily. Sam se zvedl na nohy.

Dveře se rozlétly a do místnosti vrazil velitel Ceng, rozložitý a zjizvený, těsně následován svými bojovníky. Vrhli se na Alexe i na Sama, zviřený vzduch rozmetal odlesky čadivých plamenů loučí po stěnách.

Robot se rozkročil a první útočník se od něho odrazil jako moucha od skleněné tabule. Okamžitě však na něho skočili tři další. Zablýskla bronzová čepel sekery.

"Same, neblázni!" zakřičel Alex, jemuž zkroutili ruce za zády a sám Ceng dohlížel, aby je měl dobře spoutané. "Nejsi ze železa!"

Příští okamžik leželi už na vlhké podlaze, jeden vedle druhého. Nad nimi se tyčila Cengova urostlá ramena, do čela a přes uši mu padaly potem a prachem spečené prameny nazrzlých vlasů.

"Poděkuj své ochránkyni, velekněžce, že tě zradila," zašklebil se vůdce spokojeně. "Myslím, že jsem ji konečně přesvědčil! Co je nad ostré zbraně ovládané pevnou paží. Slova a knihy určitě ne!"

Odmlčel se a velitelským gestem přivolal jednoho z ozbrojenců. "Ještě nevíte, že teď už tady vládnú já! Nevím, co jste zač, ale ať jste, co jste, já z vás žádný užitek nemám. Držet ještě tepající lidské srdce je ohromující pocit, ale teď na to není kdy," prohlásil nový král. "Neradujte se, připravil jsem vám smrt mnohem horší."

Přistoupil k Samovi a nakopl ho do hlavy. "Velekněžka! Tvrдила, že umělého člověka Fen nikdy nepřemůžu!" Sevřel v dlaní jílec bronzového mečíku, povytáhl ho z koženého pouzdra a zase pustil. "Teď mi leží u nohou... Všechno mi bude ležet u nohou!"

Obrátil se na bojovníka, oběma rukama svírajícího vak z vydělané kůže. "Vypust' Ta-a-kea!"

Všichni se jako na povel začali hrnout ke dveřím. Dokonce samotného Cenga, krále, opustila jeho sebejistota.

Ustupoval pozadu a nespouštěl oči s pytle.

"Odneste louč!" rozkázal.

Polonahý muž s koženým vakem na okamžik strnul a potom ho odhodil daleko od sebe, až k zadní stěně, kam se doplazily jen poslední odlesky čadivého světla loučí. Král vak sledoval dychtivýma, rozšířenýma očima, v nichž komíhaly stejné plameny.

Sklepením se rozlehl povzdech. Ta-a-ke vyrazil ven v jediné dlouhé kličce svého silného třímetrového těla. Sotva bylo možné zaměnit ho s jiným hadem: hrdě a podrážděně nesl na hlavě stříbrnou korunku a celé tělo se mu lesklo kouzelnými kovovými barvami.

Vzápětí se zastavil, korunku zvedl vysoko nad kamennou podlahu a zasyčel.

Královská družina zmizela jako dým, do tmy zaduněly dveře.

"Rychle, Same!" Alex se svíjel v poutech, jenže snáz by unikl ze sevření kalmara.

Robot vedle něho zasakroval. "Přece nejsou ty provazy z ocele! To máš z toho, žes chtěl, abych se nebránil!"

A tehdy Alex zaslechl tichounký šelest hadích šupin, slabší než šumění trávy ve větru, a přesto se mu na okamžik zastavilo srdce.

Vedle zadrnčely do krajnosti napjaté provazy - a praskly. "Konečně!"

"Chyt' ho!" vyhrkl Alex zbytečně, teprve teď ho zachvátila hrůza, jako ledové prsty kolem krku, jako čepel bronzového meče...

"Tobě se to řekne," postěžoval si v naprosté temnotě Sam. "Lítá tu jak postřelená svině!"

Na robota měl docela obstojnou metaforiku, a přesto Alex sdělení nevychutnal.

"Mám ho!" zajásal Sam nečekaně, Alexovi v nohách. Funěl: "Ta bestie má sílu... A kouše! Sakra!"

Alexe bodlo v levém lýtku, z boků. Ve vteřině mu bplest vystřelila do celého těla, až do hlavy.

"Je po něm!" s uspokojením oznámil robot, ale hned se věnoval Alexovi: "Odpust' mi, kamaráde," omlouval se nešťastně. "Na okamžik se mi vysmekl z rukou..."

Alex proti své vůli zasténal. "Tam." Cítil Samovy doteky na noze. "Rozřízni ránu, ať krvácí!"

"Mít tak sérum... A co ten její náhrdelník?" Robot hledal stéblo, kterého by se zachytil. "V každém případě si mockrát kousl do mě. Určitě vyplýval spoustu jedu."

"To zní nadějně," chtěl Alex odsouhlasit, avšak namísto slov vydralo se mu z hrdla jen zachrčení. Nohu už necítil, všechna bolest jako by se mu soustředila do hlavy a měl obtíže s dechem.

"Proč mlčíš?" vyptával se úzkostlivě Sam. "Jak je ti, Alexi?"

"Vynes mě na světlo!" pomaloučku artikuloval. Cítil, jak ho robot zvedá, ale zároveň se propadl do tmy, z níž se proti němu přibližoval rotující fialový a zlatý útvar.

Každá otáčka mu působila bolest, útvar mu dolehl na hrudník a bránil v dechu. Dusil ho a Alex musel zápasit o každý doušek vzduchu. Bojoval, napjal svaly, až ho zachvátily bolestivé křeče.

A zvítězil, oslnivé rotující ornamenty zanikly a znovu se mohl volně nadechnout, necítil bolest, jen ohromné vyčerpání.

Jenže po chvíli se všechno opakovalo, v ještě krutější podobě. Křečovitá bolest v hrudníku a v hlavě se stala nesnesitelná. Potom se odkudsi vynořila tma, jiná než jakou poznal dosud, měkká a zcela oprostěná od emocí.

To je..., napadlo ho. Tohle je...

Jenže namísto smrti překvapivě přišla remise. Když otevřel oči, ležel na zádech a nad hlavou se mu zvedala chrámová klenba s otvorem, jímž za časných, mrazivých jiter čerpal svou energii Čchan. S námahou obrátil hlavu ve směru, odkud k němu doléhalo bolestivé sténání.

Sam právě vysvobozoval od černého obětního kůlu velekněžku Agam. Dlouhé černé vlasy měla zcuchané, na rtech se jí však leskl stále stejný klidný úsměv. Steny vydával její strážce, člen královské družiny, jehož robot odmrštil až pod černý podstavec Čchanu.

Alex se pokusil pozvednout na loktech. Noha nepůsobila dobrým dojmem: lýtko napuchlo do nepřirozených tvarů a pokrylo se rudými a temně fialovými skvrnami. Místo, kam ho Ta-a-ke uštkl, vůbec nespátřil.

Agam k němu poklekla. "Lež klidně, vyléčím tě."

Ucítil na noze její ledové dlaně. Bylo to příjemné, dotek jako by odčerpával část bolesti, neutuchající bolesti, svíravé bolesti. Přesto nepomyslel na vyléčení, uvažoval o tom, kolik záchvatů může ještě vydržet - a kolik bolesti.

Vyčetla mu všechno z tváře. "Jsem obdařená Schopností, Alexi," vyčetla mu jemně.

Schopností? Nechápal a myšlenky se mu jako vrabci před jestřábem rozprchly před bolestí. Znovu se začínal dusit a přistihl se při myšlence, přání, aby už to bylo naposledy...

"Nesmrtelná kniha říká, že podaří-li se někomu proniknout dovnitř do Mrazivé hory, splní se mu jeho nejvroucnější přání. A já jsem si přála, Alexi, Schopnost."

Stále měl před očima tmou plnou palčivých ozubených kol a trnitých rotujících krychlí, avšak Agamina slova pronikala k němu zřetelně, pronikala clonou bolesti. Vnímal i její ledové doteky, na čele, na hrudi - a znovu se dokázal nadechnout. Místo aby byl poslední záchvat nejtěžší, divoká temnota plná bolesti se rozplynula a svět se mu opět ustálil před očima.

Její chladná ruka postoupila na stehno.

"Agamo!" zašeptal, když našel její černé oči. Zorničky měla rozšířené, až připomínaly propast a probouzely podobnou bázeň, jako když přehlížel ohromující panoráma příkrých ledových štítů, skalnatých stěn a sevřených údolí z vrcholu Mrazivé hory.

Ticho rozřal ostrý hlas krále Cenga. "Ta-a-ke nezklamal," tyčil se nad nimi. "Už se nebudeš dlouho trápit, cizinče. A taky nastala chvíle, kdy nebudeme potřebovat Čchan, aby nám dával svoje jalové rady, ani jeho velekněze!"

Vytrhl z pochvy bronzový mečík a široce se rozmáchl.

Sam vyrazil, aby se postavil do rány. Pozdě?

Velekněžka povstala z pokleku, nevysoká, s černými prameny vlasů rozlévajícími se jí po ramenech a přes řadra a splývajícími ke kdysi bílé tunice do pasu. Obrátila svůj pohled proti Cengovi, vyrovnaný, hluboký pohled, a zbraň zůstala náhle trčet ve vzduchu, jako by uvázla v bázni, kterou probouzel, v bázni vyvěrající ze sil přesahující člověka. Všichni pozorovali, jak králi vystoupily ve tváři jizvy podlévající se krví, viděli, jak mu ji zhyzdila zloba, vztek a marné úsilí.

Nejbližší z jeho mužů bezděčně ucouvli.

Za nimi se vynořila bronzová postava bývalé princezny Toym a špičky kopí její družiny, jako pokaždé hlučné.

Velekněžka bezděky obrátila bílé čelo jejím směrem.

Ceng se vzepjal a bodl, s nadlidským úsilím vepsaným do tváře jako škleb, který obnažil silné, vyceněné zuby. Čepel mečíku pronikla ženě do těla tak nehlasně a tak snadno, jako by namísto z masa a kostí je měla upředené z pavučinových a přece nezničitelných prvků, a sebe vybroušenější kov zdál se příliš tupý, než aby je dokázal proklát.

Ceng, jako by ho přepadl tentýž dojem, vytrhl zbraň nazpátek a nastavil ji nepříteli pohledu.

Velekněžka zavravorala a na tunice se jí rozlila rudá skvrna.

Ceng vyrazil hrdelní, vítězoslavný pokřik, jenž zazněl jako zvuky pralesa. "Pokořil jsem tě, Čchane! Já... já!"

Velekněžka se znovu zapotácěla a byla by se svezla k zemi, na kamennou podlahu chrámu, kdyby ji Sam včas nezachytil a nesložil Alexovi do klína.

Křeče dočista pominuly, i drásající bolest v hlavě. Otok na levé noze pozvolna opadával a dovolil mu pokleknout.

Ceng s námahou odtrhl oči od krve a další slova mu zamrzla na rozpukaných rtech. Toym stála proti němu vysoká, štíhlá a chladná jako lesk kovu, matný lesk bronzové sekyrky, kterou svírala v nevelké dívčí dlaní.

Silák Ceng si uvědomil svou převahu, pozvedl zakrvácenou zbraň nad hlavu a výkřikem zavelel k poslednímu střetnutí. Špičky krátkých kopí zakolísaly, ale statečně se obrátily proti němu.

Král se ohlédl, zda se už ničivá lavina jeho mužů dala do pohybu, a strnul.

Neudělal ani krok. Očima jako by se nemohli odtrhnout od bezvládného těla velekněžky. Alex opatrně odlepil zakrvácenou látku od rány a roztrhl ji.

"Musíš ji z toho dostat, Alexi!" naléhal Sam.

"Nechte mě v klidu," promluvila vyrovnaným hlasem dívka. "Snadno se přece vyléčím sama."

Temným pohledem nalezla Alexovy oči, jako by žádala o souhlas.

Král Ceng bezděčně ustoupil o krok a mečík mu v ruce poklesl. Zato hroty kopí, jako by vyčkávaly jen na tento okamžik, vyrazily vpřed. Váhavě nejdřív, avšak stále rychleji, až se hnaly přímo proti zakrvácené zbrani jako po pachu krve. A víc už král nevydržel, zaskučel a obrátil se na útěk.

"Psy! Psy!" přehlušil vřavu hlas princezny Toym, která vyrazila vpřed s vášnivým, zeleným leskem v očích. "Vypusťte smečku!"

Agam uchopila do dlaní Alexovu ruku. Měla je jako led na vrcholu Mrazivé hory, chladné a bledé, stejně cizí a unikající.

"Bílé jeřáby věčnosti nebudu postrádat," zašeptala mu. "Ti, kdo..."

Její tichá, sotva srozumitelná slova přehlušil lačný, dychtivý štěkot ohařů. Alexovi vyvstal z paměti obraz, který se mu sotvakdy vymaže: obraz ženoucí se bílé smečky, kňučící žádostí, štvoucí před sebou vyděšenou lidskou zvěř.

Královský hon začínal.

"...uměli se z života i ze smrti stejně radovat"

Napjaté hrdlo dívce povolilo a hlava s proudy černých vlasů svezla se Alexovi do klína.

"Alexi, pořád si to všechno nedokážu přebrat," přerušil Sam nekonečné mlčení. "Co je tady nejmocnější silou?"

Dlouhé hodiny se plahočili pralesem, navíc je trápila nejistota, zda míří správným směrem. A vůbec nestáli o střetnutí s princeznou Toym.

Alexe bolel každý krok, lýtko měl stále opuchlé a nohu napůl chromou. Okolí rány a některá další místa zčernala. Mlčky se zastavil, opřený o jednu ze šedobílých skal, a ztěžka oddychoval.

Strží se přes balvany a padlé kmeny hnal křišťálový proud, ukončený dunícím vodopádem. Vzduch byl nasycený neviditelnými oblaky vodní tříště.

"Alexi!"

Zvedl hlavu. "Přece jsi chytřejší než já."

"Jenže nejsem člověk." Sam se zarazil, jako by zvažoval nový nápad. "Možná že ty bys taky radši nebyl?"

Alex se odstrčil od skály a už zase stoupal strmým svahem. Zatápal a nahnátl kouzelný náhrdelník, který mu okolo krku upevnila velekněžka Agam, svýma ledovýma, pevnýma rukama.